

Kritikk av utviklingslæren

Av professor Peder A. Tyvand,
Institutt for tekniske fag,
Norges Landbrukshøgskole

Følgende er en forelæsning, som prof. Tyvand holdt i Oslo i oktober 1995. Nogle af analyserne findes også i tidligere artikler af forfatteren, som har været bragt her i bladet. Men da stoffet her bringes i en ny sammenheng, og da der forekommer flere nye argumenter, har redaktionen bedt om Tyvands tilladelse til at bringe forelæsningen i sin helhed.

Red.

Utviklingslæren (evolusjonsteorien) er hypotesen om at alle livsformer er forbundet gjennom naturlig avstamning, helt tilbake til den første urcellen.

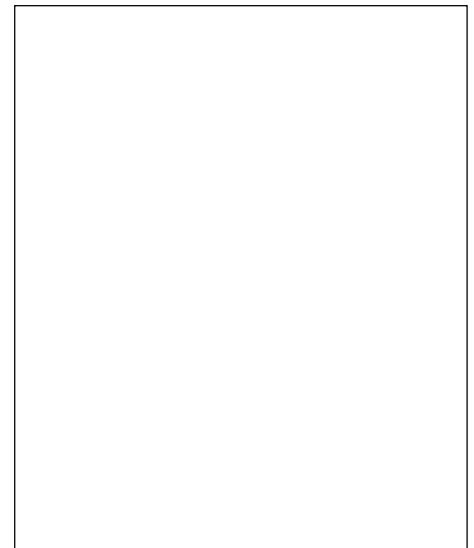
Darwinismen er hypotesen om at denne utviklingen fant sted ved hjelp av en bestemt mekanisme, det naturlige utvalg (naturlig seleksjon eller "survival of the fittest"). Av historiske grunner vil vi skjelve mellom klassisk darwinisme og nydarwinisme.

Klassisk darwinisme gikk uproblematisk ut fra at ervervede egenskaper kunne overføres til neste generasjon (lamarckisme). Mendels genetik viste at klassisk darwinisme er feil, fordi ervervede egenskaper ikke kan nedarves. Men artene må erverve seg nye egenskaper for at det skal skje noen evolusjon fra lavere- til høyerestående former.

Nydarwinismen hevder at kombinasjonen av tilfeldige endringer i arvestoffet (mutasjoner) og naturlig utvalg til sammen vil forårsake evolusjon. Mutasjoner blir altså betraktet som måten arten erverver seg nye egenskaper på. Kombinasjonen av mutasjoner ("tilfeldighet") og naturlig utvalg

("nødvendighet") blir i nydarwinismen sett på nærmest som et dialektisk begrepspar som frambringer evolusjonen som sin syntese (begreper fra Hegels filosofi).

Darwin overtok Lamarcks hypotese om at ervervede egenskaper nedarves, men innførte i tillegg det naturlige utvalg som grunnleggende evolusjonsmekanisme. Det var nettopp i kombinasjon med Lamarcks lære at Darwins lære om det naturlige utvalg ble så slagkraftig. Mendels arvelære er nemlig helt ødeleggende for klassisk darwinisme. Darwinismens suksess i slutten av forrige århundre skyldtes derfor i stor grad at Mendels arvelære ennå ikke var blitt kjent. En feil som ofte blir begått av ledende biologer (som burde vite bedre), er at man konstruerer opp en motsetning mellom Darwin og hans forløper Lamarck. Det var bare ved å bygge på Lamarcks hypotese at det var mulig for Darwin å hevde at seleksjon kunne forårsake evolusjon.

Charles Darwin (1809-1882).

Billedet viser Darwin omkring 1857, lige før han færdigskrev 'Arternes oprindelse'.

Mendels krysningsforsøk med røde og hvite erteblomster indikerte at avkommet aldri kunne få noe annet enn en kombinasjon av foreldrenes arveegenskaper. Når begge foreldreplantene har arveanlegg kun for røde blomster, må avkommet få røde blomster. Når de kun har anlegg for hvite blomster, får avkommet hvite blomster. Når foreldrene har en kombinasjon av røde og hvite arveanlegg, blir avkommet rødt eller hvitt med bestemt sannsynlighet. I følge Mendel kunne avkommet aldri få noen farge som foreldrene ikke hadde anlegg for. Gyldigheten av Mendels genetik medfører at klassisk darwinisme er feil, fordi ervervede egenskaper ikke kan nedarves (sønner av fotballspillere blir slett ikke født med dårlig menisk). Men uten at barna kan tilegne seg og føre videre nye egenskaper i forhold til foreldrene, kan det ikke skje noen utvikling. Naturlig utvalg alene bringer intet nytt, det bare fjerner individer med dårlige egenskaper. Nydarwinismen prøver å rette opp denne feilen ved å hevde at tilfeldige endringer i arvestoffet (mutasjoner) er en måte arten kan erverve seg de nødvendige nye egenskaper på. Mendels arvelære var et fatalt anslag mot darwinismen inntil nederlenderen de Vries presenterte sin mutasjonsteori rundt århundreskiftet. De Vries påviste at det kunne skje tilfeldige endringer i arvestoffet (mutasjoner) slik at avkommet fikk egenskaper som ikke lenger var en kombinasjon av foreldrenes egenskaper. Mutasjonsteorien var det halmstrået som var nødvendig for å berge utviklingslæren i dens møte med arvelæren. Dette halmstrået er svært skrøpelig, fordi det viser seg at alle kjente mutasjoner er mer eller mindre skadelige eller i beste fall nøytrale. Ingen mutasjoner som peker i retning av en høyere orden eller en ny artstype er kjent.

Kritikk av avstammingshypotesen

Utviklingslærens grunnpåstand er avstammingshypotesen: At det har eksistert naturlige avstammingslinjer som forbinder absolutt alle nålevende og fortidige arter i et eneste sammenhengende nettverk (en forhistorisk "world wide web" av livsformer så å si). Vi hører ofte påstanden om at

Johann Gregor Mendel (1822-84).

Mendels opdagelser forblev upåagtede indtil år 1900, hvor en artikkel om hans forsøg blev 'genopdaget' og hans teorier bekræftet.

alle ledende biologer betrakter evolusjonen som et faktum. Det er i såfall denne ubrutte naturlige avstammingskjeden som påstås å være et faktum. Men avstammingshypotesen er jo en påstand om at man kan trekke kjødelige linjer som forbinder alle fossilfunn. Nå er det ingen som har sett et fossil stamme fra et annet, så disse linjene kan ikke observeres, men må trekkes på et skrivebord. Det er en uhyrlig induktiv slutning (fra det spesielle til det generelle) å påstå at alle arter henger sammen i et felles avstammingsnettverk, når man ikke har observert dette i ett eneste tilfelle. (Induktive slutninger er aldri bindende. Induktive slutninger er kvalifiserte gjetninger som alltid må til for å kunne danne nye hypoteser i vitenskapen.)

Den billigste måten å begrunne avstammingshypotesen på, er å drive ordmagi rundt begrepet "slektskap". Man setter da likhetstegn mellom slektskap og naturlig avstamning fra felles opphav. Men slektskap alene sier intet om fortida. Det finnes to ulike måter å beskrive slektskap på:

(1) Klassisk slektskapsanalyse, utviklet av Linné. Denne uttrykker graden av synlig likhet i anatomi

og fysiologi hos nålevende arter.

(2) Moderne slektskapsanalyse, som er en avansert eksperimentell disiplin. Den uttrykker graden av likhet i biokjemi og genetikk hos nålevende arter.

Både den klassiske og den moderne slektskapsanalysen handler utelukkende om nåtidig likhetslektskap, ikke om "avstammings-slektskap". Dette likhetslektskapet antyder utvilsomt en felles livskilde. Men det kan like gjerne være at en og samme skaper har brukt et grunnriss med variasjoner, som at alle artene henger sammen ved felles avstamning.

Men de fossile stamtavler er vel et bevis på felles avstamning? Slett ikke. Den ledende fossil-eksperten (paleontologen) Colin Patterson (British Museum) innrømmer åpent noe som må være ubehagelig for evolusjonister: De fossile stamtavler bygger ikke på fossilfunn, og har aldri gjort det. Stamtavlene bygger utelukkende på slektskapsanalyse mellom nålevende arter, ved at fossilene plasseres inn i dette ferdige slektskapsmønsteret. Vi kan derved slå fast at de "molekylære klokke" som darwinistene presenterer som et uttrykk for hvor raskt de ulike nålevende arter har utviklet seg fra et felles opphav, er et falsum. Man sammenligner f.eks. hormonet cytokrom C for forskjellige nålevende arter. Men alt man oppnår på den måten er å sammenligne synlig slektskap (anatomi og fysiologi) med biokjemisk slektskap. Visse data fra nåtida testes mot andre data fra nåtida, og man undersøker overhodet ikke fortida. Derfor finner man slett ingen molekylær evolusjonsklokke for fortidas utvikling, når ingen data fra fortida er med i bildet.

Det såkalte faktum, at alle arter henger sammen ved felles avstamning, konstrueres opp ved at noen eksperter trekker linjer mellom fossilfunn på sitt skrivebord. Disse avstammingslinjene eksisterer ikke i kraft av observasjoner overhodet. Darwinistisk dogmatikk postulerer avstammingslinjer som forbinder alle arter. Men dette gjøres i

kraft av darwinismens maktposisjoner, uten rot i virkeligheten.

Kritikk av utviklingsmekanismer

Den manglende verifikasjonen av utviklingslæren fra fossilfunn gjør at behovet for å påvise evolusjonsprosessene her og nå blir stort. I gamle lærebøker hevdes det at fosterstadiene gjennomløper tidligere utviklingstrinn, slik at menneskefostre f.eks. har gjeller (som fisk) i et tidlig fosterstadium. Evolusjonistene søker å dysse saken ned, men må innrømme at denne hypotesen om fosterstadier er feilaktig, og at Ernst Haeckel som fremmet den, var en svindler i vitenskapelige klær. Haeckel ble berømt for de plansjene han tegnet, som viser menneskets fosterutvikling sammenlignet med visse pattedyr, amfibier og fisk. Men bildene er bevisst manipulert for å få terrenget til å passe med kartet. Menneskefosteret er tegnet mer fiske-lignende og mer amfibielignende i sine tidlige stadier enn det er dekning for i virkeligheten. Disse retusjerte plansjene har desinformert generasjoner av skoleelever og indoktrinert dem i evolusjonslæren. Det virker som om ansvarlige fagfolk har sett mellom fingrene på Haeckels svindel fordi det tross alt tjente "en god sak", allmennhetens bevissthet om at en evolusjon er skjedd!

Men denne hypotesen om fosterstadier illustrerer et enkelt og godt poeng:

Man mente at menneskefosteret gikk gjennom stadier hvor det så ut som fisk, amfibier, krypdyr og mer primitive pattedyr. De tidlige fosterstadier hos mennesket skulle altså vise primitive stadier som vår slekt hadde lagt bak seg i kampen for tilværelsen gjennom årmillionene. Men hvis det er slik at naturlig utvalg er den grunnleggende utviklingsmekanismen, burde vel disse primitive stamformene som mennesket beseiret ha vært utryddet på ferden. Hva er vitsen med denne "utviklingen" når mange av de "primitive" formene klarer seg minst like godt ute i den ville naturen som det vi gjør?

Det naturlige utvalg er et dokumentert faktum, som vi kjenner fra lærebok-eksemplet med de lyse og mørke bjørkemålerne i industriområdet i England. Bjørkemålerne er en slags møll som naturlig eksisterer både i mørke og lyse varianter. Før den industrielle revolusjon var alle bjørkestammer lyse. Da var de lyse bjørkemålerne i stort flertall, fordi de mørke var lett synlige på bjørkestammene, og ble lettest spist av fugler. Under den industrielle revolusjon ble det vanlig med sotsvarte bjørkestammer. Da økte andelen mørke bjørkemålere på bekostning av de lyse, som nå ble lett synlige mot mørke stammer. Etter at industrien nå er blitt mindre forurensende, har de lyse bjørkemålerne igjen økt i antall.

Dette er et glimrende eksempel på gyldigheten av det naturlige utvalg. Men dette er ingen mekanisme for utvikling, kun for spesialisering og innsnevring av det genetiske mangfold som er til stede i utgangspunktet. Det store naturlige genetiske mangfold i naturen er et mysterium for darwinismen. Foredling har nemlig vist at man kan få fram et mangfold av skjulte egenskaper som aldri kan ha vært gunstige under kampen for å overleve i fortida.

Mutasjoner er nesten alltid skadelige, og kan umulig bringe arten opp på et nytt og mer avansert nivå. I følge darwinismen er det mutasjoner som er ansvarlige hver gang fundamentalt nye livsformer oppstår. Det går i følge utviklingslæren en ubrutt serie av krysningsrekker med fruktbart avkom på tvers av følgende grenser: bløtdyr/ virveldyr, fisk/amfibier, krypdyr/ fugler, krypdyr/pattedyr, for å nevne noen av de verste. I følge utviklingslæren må det en gang i tida ha vært en eller flere slags arter på grensen mellom krypdyr og pattedyr, som har hatt full krysning uten sterilitet mellom krypdyr-sida og pattedyr-sida. Vi må da ha hatt krypdyr og pattedyr som har stått hverandre nærmere enn hva hest og esel gjør idag: Det må jo ha eksistert fruktbart avkom hele veien fra krypdyr til pattedyr, altså en kontinuitet som man ikke finner mellom hest og esel i dag! Krysning med fruktbart avkom må være selve essensen i en

utvikling av nye arter ved kjønnets formering. Siden det er umulig at en hann og en hunn samtidig kunne få den samme gunstige mutasjonen, er en tilbake-krysning mot den tidligere formen av arten alltid nødvendig, og avkommet må selv være fruktbart. For å kunne tenke oss den fullstendige kontinuerlige stamtavle som evolusjonister så freidig slår fast som et faktum, må vi akseptere denne grenseløse krysning på tvers av alle genetiske barrierer og med full fruktbarhet hele veien gjennom de høyere deler av dyreriket. Denne universelle grenseløse krysning uten sterilitetsbarrierer er altså noe vi må tro på om vi aksepterer utviklingslæren. Vi må også tro på noe som er enda mer usannsynlig: At alle krysningsobjektene oppstod på naturlig måte under marsjen!

Evolusjonistene er etter hvert blitt klar over at det er vanskelig å forsvare en slik grenseløs krysning, dersom den må gå via arter som lever i dag. Derfor er det knapt noen biologer som lenger hevder at mennesket stammer fra sjimpansen, som er den nålevende arten som står oss nærmest. Det er faktisk færre og færre biologer som hevder at mennesket stammer fra apene overhodet! Istedenfor sier man at både apene og mennesket stammer fra felles apelignende forfedre som nå er utdødd. Hver gang man innser at det er vanskelig å tenke seg troverdige overgangsformer ("missing links"), omgår man hele problemet ved å postulere en forening ut fra en felles stamform som ligger enda lengre tilbake i tid. Men man kommer likevel ikke bort fra den ovenfor nevnte påstanden om den universelle grenseløse krysning, bare at nå blir påstanden kamuflert i et villniss av parallelle utviklingsgreiner med sammenknytning i en fjern fortid. Hvorfor løper man ikke like gjerne linen helt ut og hevder at mennesket og apene skilte lag allerede på amøbestadiet, ved at det allerede da utviklet seg en "ape-amøbe" og en "menneske-amøbe"? Disse skulle senere ha fulgt parallelle utviklingsgreiner hele veien oppover gjennom det flercellede dyreriket. Da gjør det ingen ting at det ikke finnes overgangsformer, for de trengs ikke! Men vår egen slektsgreins utviklingsrekke gjennom dyreriket vil i såfall ha bestått av bl.a.

sekunda fisk, sekunda amfibier, sekunda krypdyr m.m. Disse innbilte annensorterings-variantene klarte f.eks. aldri å hevde seg i konkurransen med de ekte krypdyrene, da de ikke måtte få formere seg med disse, og ikke danne fossiler. Våre forfedre ville i såfall ha vært en tallmessig liten gruppe, som levde mest mulig bortgjemt som en genetisk transport-etappe gjennom dyreriket fra amøbe til menneske. Men det strir mot darwinismens innerste vesen å påstå at livsformer som aldri klarte å hevde seg i hovedkonkurransen skulle stikke av med den gevinsten det er å frambringe den høyest utviklede arten. Da fester man ikke stor lit til det naturlige utvalg som utviklingsmekanisme!

Mikro- og makro-evolution

Mikro-evolusjon er et uheldig ord som beskriver seleksjon, tilpasning av et gitt genetisk mangfold til den biotop hvor arten lever. Det er en veldokumentert prosess, der informasjon går tapt, og barrierene mellom arter sementeres. Mikro-evolusjon skjer ved hjelp av to forskjellige typer seleksjon:

(1) Den naturlige seleksjon (naturlig utvalg) i naturen er omtalt ovenfor.

(2) Den kunstige seleksjon (avlsarbeid) brukes for å få fram nye plante- og dyreraser.

Ordet “mikro-evolusjon” er svært uheldig, men det er bevisst valgt av darwinistene fordi det skaper en følelse av at det underbygger evolusjonsteorien. Ofte går man enda et skritt lengre og kaller mikro-evolusjonen for “evolusjon”, som er intellektuelt uhederlig, men følelsesmessig besnærende. Menneskelige følelser er intellektuelt sett viktige fordi de påvirker våre valg av dogmer. Mikro-evolusjon betyr seleksjon (naturlig eller kunstig utvalg). Men evolusjonsteorien handler om noe helt annet, en avstammingshypotese som ikke har noen sammenheng med den seleksjonsprosessen som vi vet foregår i naturen.

“Mikro-evolusjon” er et ord som tåkelegger begreper. Man forvrenger virkeligheten ved hjelp av ordmagi. Dette føyer seg inn i samme aura av ord-

magi som vi har rundt ordet “slektskap”: Ordmagi manipulerer oss inn i å tro at “slektskap” i nåtid er identisk med at alle arter nedstammer naturlig fra amøben i fortid. Ordmagi manipulerer oss inn i å godta evolusjonen fra laverestående til høyerestående arter, bare fordi vi kan se at det skjer en seleksjon i naturen i dag. Det er den samme ordmagien som gjør “fri abort” og “aktiv dødshjelp” til akseptable begreper. “Fosterdrap” og “eldredrap” er ord som ikke sminker virkeligheten, men får oss til å tenke klart. Disse ordene er derfor tabu i vårt samfunn. Jeg våger å påstå at ordmagien rundt ordene “slektskap” og “evolusjon” er hovedansvarlig for evolusjonsteoriens sterke stilling i folket, ja i hele den vestlige verden. Fakta spiller en helt underordnet rolle i forhold til ordmagien. Ordmagi betyr at ordets egen klang tryller nye ting inn i et begrep, eller at det tryller uønskede realiteter ut av et begrep. Problemet for en kritiker er at man ofte må bruke de infiserte ordene for å bli forstått, og dermed er man i utgangspunktet halvveis fanget av ordmagien før diskusjonen starter. Pilatus levde i en verden hvor man kunne spørre “hva er sannhet?” I ordmagiens verden må man nøye seg med å spørre “hva er oppportunt?”

Mikro-evolusjonen utnytter det store naturlige mangfold i naturlige populasjoner. Det finnes flere eksempler på at man har foretatt tilbakekryssning mot ville eller uforedlede raser for å øke det genetiske mangfold hos husdyr (eksempel: svin) eller kulturplanter (eksempel: mais).

Makro-evolusjon er en fiktiv prosess som aldri har vært observert. Her forestiller man seg at ny informasjon oppstår på høyere organisasjonsnivå og at barrierer mellom arter overskrides. Dette måtte skje ved den ovenfor nevnte grenseløse krysning.

Gråmåke og sildemåke på norskekysten blir av evolusjonister framholdt som godt et eksempel på artsdannelse i dag: Disse to artene lever side om side i Norge, hvor de oppfører seg ulikt og ikke parrer seg med hverandre. Men rundt Nordpolen, via Sibir, Alaska, Canada, Grønland og Nordisha-

Øverst til venstre sølvmåke, som på norsk hedder gråmåke. Nederst sildemågen. Herover er antydning av utbredelsen som beskrevet nedenfor i teksten.

vet, er det et sammenhengende belte hvor sildemåke går gradvis over til gråmåke. Det eksisterer to arter bare i Europa. Overalt ellers finnes det kun en mellomting mellom de to. Optimistiske evolusjonister mener at vi her ser makroevolusjon i praksis: Gråmåke går gradvis over til sildemåke, eller omvendt. Man kunne skyte alle mellomformene og derved bevise artdannelsen, hevdes det. Men dette "beviset" forsvinner straks det er brukt: Etter at mellomformene er skutt, er man like langt. Man kunne ikke si noe som helst om artsdannelse om man bare hadde gråmåke og sildemåke alene uten mellomformer. Man aner ikke om gråmåke skulle ha utviklet seg fra sildemåke eller omvendt, heller ikke hvilken av disse to artene som er mest avansert. Videre vet man ikke om det er mulig å samle hele gråmåke/sildemåke-komplekset i en felles bastard-art. Det er en god sjanse for at det ville gå, men slike eksperimenter som "i verste fall" kunne svekke evolusjonstanken er nærmest tabu, og det vil være umulig å få forsk-

ningsmidler til å utføre dem. Generelt beviser man ikke grenseoverskridelse ved makro-evolusjon ved å påvise det motsatte; at nye barrierer oppstår innen en art. Den barrieren som synes å ha oppstått mellom gråmåke og sildemåke er derfor langt unna å være noe bevis for utviklingslæren.

Forkynnelsen av utviklingslæren

Hvordan presenteres dette såkalte faktum at en evolusjon skal ha skjedd? I skolebøker og media-propaganda hører vi fint lite om hvordan man lager seg dette såkalte faktum: Dette "fake faktum" skapes som nevnt ved at en liten faglig elite trekker opp avstammingslinjer mellom fossiler på sine skrivebord. Men vi hører intet om selve poenget, hvordan stamtavler lages, når vi skal overbevises om evolusjonen. Det eneste vi får høre om er en bestemt mekanisme; det naturlige utvalg. Vi får se klare eksempler på hvordan det naturlige utvalg endrer sammensetningen av populasjoner (stjerne-eksemplet er som nevnt de lyse og mørke bjør-

kemålerne på hvite og sotsvarte trestammer i England). Vi blir (ganske riktig) overbevist om gyldigheten av det naturlige utvalg. Men så blir vi overrumplet med at dette naturlige utvalg brukes som “bevis” for noe helt annet, nemlig avstamning fra lavere- til høyerestående vesener. Men det naturlige utvalg har intet med en slik avstamning å gjøre. Evolusjonistene sier jo selv at evolusjonen er et faktum uavhengig av mekanismer. Men de er i praksis helt hjelpeløse når det gjelder å sannsynliggjøre at denne evolusjonen kan ha skjedd, og de kommer derfor trekkende med det naturlige utvalg, til tross for at det ikke har noe med saken å gjøre. Det naturlige utvalg er en viktig og veldokumentert mekanisme. Men noen mekanisme for utvikling er det ikke; heller det motsatte, innsnevring og spesialisering innenfor de grenser som er der i utgangspunktet. Utvikling må være grenseoverskridende, mens det naturlige utvalg forhindrer grenseoverskridelse. Det naturlige utvalg forteller oss nemlig at det ikke er nok for en “halvfabrikeret” overgangsform å være i stand til å leve, den må attpåtil vinne i konkurransen om mat, livsrom og forplantning.

Biologisk Institutt på Universitetet i Oslo har i en årrekke drevet gallup-undersøkelser for å teste befolkningens tro på utviklingslæren. De siste målingene har vært et uventet slag i ansiktet på darwinistene, for oppslutningen om deres lære har avtatt. Påfallende med disse undersøkelsene er at det utelukkende spørres om evolusjon i dyreriket. Men planteriket er mer fundamentalt enn dyreriket på grunn av fotosyntesen. Tusenvis av plantearter ville ha klart seg utmerket godt om det ikke fantes dyr. Men ingen dyr ville ha levd særlig lenge uten planter! Plantene måtte derfor komme før dyrene på stamtreet. Alle dyr skal altså i følge utviklingslæren ha utviklet seg fra planter. Men det var en lykke at dyrene ikke vant en total seier over plantene!

Utviklingslæren er etter min mening en farlig parasitt i den intellektuelle verden, som har oppnådd en ufortjent status og beskyttelse under den generelle naturvitenskapelige paraplyen. Jeg er en seriøs kritiker som har skrevet 3 vitenskapelige

artikler i ledende biologiske tidsskrifter, for å slippe å høre refrenget om at det ikke finnes seriøse publiserte faglige argumenter mot evolusjon. Jeg har plassert en “trojansk hest” med skjult evolusjonskritikk i det velrenommerede tidsskriftet “Annals of Botany”.

La meg likevel rose utviklingslæren for en eneste ting: Den tar på alvor og jobber helt og holdent innenfor det lineære historiesyn som er en jødisk-kristen grunntanke i vår kultur: Historien har en begynnelse (skapelse eller “big bang”) og den skrider framover mot et mål (Guds rettferdige dom eller utopier om “supermennesket” og “det klasjeløse samfunn”). Dette lineære historiesyn var en selvfølge i vår vestlige verden inntil slutten av forrige århundre, for både Marx, Darwin og alle andre. Det er ikke lenger noen selvfølge i vår postmodernistiske tid hvor stadig flere tror på sjelevandring!

Hvordan kunne utviklingslæren styrkes?

Konstruksjonen av stamtavler er en intern sak for såkalte eksperter og ingen åpen naturvitenskap. Mangelen på seriøsitet røper seg umiddelbart, ved at det aldri gis noen usikkerhets-analyse av de fossile observasjonsdata som puttes inn i stamtavle-plansjene.

Alle kort måte legges på bordet angående stamtavler dersom utviklingslæren skulle kunne bli troverdig: Evolusjonistene måtte sette fram vitenskapelige forutsigelser om framtidige fossilfunn: Dersom en evolusjon er skjedd, må det ha eksistert mellomformer med visse egenskaper som man bør kunne forutsi. Finner man et slikt fossil i ettertid, kunne det styrke utviklingslæren. Men dette forekommer ikke, og jeg har en mistanke om hvorfor: Hele evolusjonstanken er så dårlig naturvitenskapelig fundert at man klarer ikke å stable på beina forutsigelser om fossilfunn. Ingen evolusjonister klarer heller å tro på at slike forutsigelser ville bli verifisert, så man har alt å tape på å sette dem fram. Derfor skjer det ikke. Men når den faglige elite vegrer seg mot å underkaste evolus-

jonshypotesen kritisk prøving, hvordan kan man forvente at noen vil tro på påstanden om at en utvikling er skjedd?

Utviklingslæren i relasjon til vitenskapsteori/åndshistorie

Vi skal gripe fatt i en flik av de mangfoldige vitenskapsteoretiske og apologetiske aspekter ved utviklingslæren. Vår grunnleggende innfallsvinkel er autoritetsproblemet, aksiomkritikk og selvreferanse-problematikk.

Autoritetsproblemet kan grovt skjematisk uttrykkes: "Hvem sier hva om hva til hvem". Gud sier til mennesket hvem Han selv er. Gud gir en selvreferanse: "Jeg er den jeg er" (2. Mos. 3, 14). Gud forteller mennesket hvem Han er ved hjelp av en selvreferanse. Det moderne mennesket vil ikke være noe dårligere, og prøver å lage sin egen selvreferanse. Det begynte med at Descartes sa: "Cogito ergo sum" (jeg tenker, altså er jeg).

Men mennesket har ikke den nødvendige autoritet, og kan ikke legitimere seg eller begrunne sin eksistens ved selvreferanse. Det oppnår bare å avdekke et patetisk hovmod og selvbeundrende

narcissime. Jfr. myten om Narcissus som ble så oppslukt av sitt eget speilbilde i vannet at han til slutt druknet. Dette er en symbolsk endestasjon for menneskets selvreferanse som fåfengt forsøk på å begrunne og oppholde sin egen eksistens.

Men om vår egen selvreferanse ikke holder mål som grunnlag for menneskets liv, kan man da likevel tro at den holder som grunnlag for menneskets tenkning? Idealet for de humane vitenskaper i vårt århundre har vært naturvitenskapen. Idealet for naturvitenskapen er det matematiske bevis. Men et matematisk bevis er i prinsippet en tilbakeføring til grunnlagspåstander (aksiomer eller formaliserte dogmer, som må tros).

(1) Det er ett ubrytelig krav til et matematisk aksiom: Det må ikke være i strid med de andre aksiomene i vårt aksiomsystem. Dette er i samsvar med kontradiksjonsprinsippet som danner grunnlaget for klassisk logikk: En påstand kan ikke samtidig være sann og usann.

(2) Vårt valg av matematiske aksiomer må ha samsvar med verden omkring oss, dersom matematikkens resultater skal ha noen praktisk utsagnskraft.

Matematiske resonnementer er ikke noe tryllemiddel som gir oss et oppkomme av ny informasjon som ikke ligger i forutsetningene og aksiomene. Vi utfolder snarere den informasjon som allerede ligger latent i det aksiomsystemet som er valgt. Gødels ufullstendighetsteorem (1931): Ethvert aksiomsystem som er rikt nok til å representere de naturlige tall, vil romme påstander som ikke lar seg bevise eller motbevise innenfor aksiomsystemet. Gødels teorem bevises ved hjelp av en matematisk selvreferanse. Selvreferanse er altså et middel til å avdekke prinsipielle begrensninger for den formaliserte menneskelige tanke. Vi kan utvide aksiomsystemet vårt ved å ta med en slik ubeviselig påstand, men da må vi først være helt sikre på at den ikke kan bevises eller motbevises. Da utvider vi samtidig mulighetene for å formulere nye ubeviselige påstander, så Gødels prinsipielle begrensning er alltid til stede, og det gjør at matematikken aldri kan formaliseres ned til en fullstendig mekanisert kvern. Det vil alltid være en rest som ligger utenfor det vi kan bevise eller formalisere.

Innenfor en sammenheng tro/viten kan vi si at matematiske bevis er en måte til å systematisere og økonomisere med tro:

- (1) Systematisere fordi påstandene som må tros (aksiomer og slutningsregler) settes opp i et oversiktlig system.
- (2) Økonomisere fordi vi ikke trenger å tro alle påstander direkte.

Troen flyttes ved hjelp av beviset tilbake til grunnlagspåstandene, og settes inn der. Beviset gjør at vi ikke behøver å sette vår tro inn direkte på det matematiske teoremet, men vi kan rasjonere med troen og sette den inn mot aksiomene. Det vi da egentlig må tro på i matematikken, er at aksiomene klarer å ta opp i seg viktige erkjennelselementer fra naturen rundt oss. Det er tyngden og presisjonen som matematikken utviser i møte med skaperverket som avgjør hvor troverdige de matematiske aksiomene er.

Naturvitenskapen er hierarkisk, ikke reduksjonistisk i sin struktur. Dette er et ubehagelig faktum for mange autoriteter, og det forties eller fortrennes i stor grad. Werner Gitt (ref. 1) skriver forbillig klart om dette. Det finnes tre ulike naturvitenskapelige nivåer: Materie, informasjon, liv. Hvert høyere nivå bygger på og utnytter de lavere nivåene. Fysikkens lover handler om materien. Begrepet informasjon har sine egne "naturlover" i tillegg til fysikkens lover. Biologiens lover bygger på fysikkens og informasjonens lover i tillegg til livets egne lover. Eksempler på lover på hvert nivå:

Fysikk: Gravitasjonskraften mellom to masser er omvendt proporsjonal med kvadratet av avstanden mellom dem.

Informasjon: Lagring og sending av informasjon forutsetter en kode som ikke finnes i materien selv. Koden bygger på konvensjoner. Dannelsen av konvensjonene er en mental prosess.

Biologi: Liv kan bare dannes av liv.

Det finnes tilsvarende hierarkier mellom naturvitenskapelige fagområder, fra fysikk via kjemi til biologi. Denne hierarkiske oppbygningen i naturvitenskapen gjør at det på høyere nivåer dannes begreper og gjelder lover som ikke kan beskrives eller utledes fra lovene på lavere nivåer.

Eksempler:

- Valens i kjemien kan ikke utledes fra fysikk.
- Fitness i biologien kan ikke utledes fra kjemi.

Utviklingslæren er prinsipielt feil fordi den ser på liv som et rent materielt fenomen, og den forutsetter at begrepet informasjon er rent materielt. Dette er like misforstått som det ville være å prøve å rekonstruere den grafiske Coca-Cola-logoen fra en rent kjemisk analyse av den mørke, søte væsken.

Utviklingslæren benekter altså den hierarkiske strukturen i naturvitenskapen, og prøver å plassere materie, informasjon og liv på samme erkjennelsesmessige nivå. Utviklingslæren er et barn av

sin tid, hvor den positivistisk-reduksjonistiske filosofi og det mekanistiske verdensbildet rådde grunnen. Liv betraktes ennå av de fleste darwinister som et reduksjonistisk fenomen.

Gødels teorem i matematisk logikk (ref. 2) viser at den gamle reduksjonistisk-positivistisk drøm om å utlede all kunnskap fra matematiske aksiomer er fåfengt. Denne feiler allerede i matematikken, og langt mer i fysikk, kjemi og biologi.

Historisk-kritisk metode anvendt på sig selv

De fleste anerkjente teologiske læresteder bruker den historisk-kritiske metode til å analysere bibeltekstene. Essensen i metoden er at man må vise til kausalitet (verdslig årsakssammenheng) og analogi (lignende hendelser i fortida) for å kunne godta en gitt beretning som historisk. Dette er en enhetlig reduksjonistisk kvern som man kjører alle historiske data gjennom.

Vanligvis betrakter man den historisk-kritiske metoden i seg selv som opphøyd i en ahistorisk sfære, men det er likevel et faktum at metoden en gang i tida ikke fantes. Nå finnes den. Man bør derfor gå nøye inn på omstendighetene omkring metodens tilblivelse. Metoden må ikke slippe billigere unna enn de fenomenene den analyserer. La kreve følgende oppklaringer omkring den historisk-kritiske metode:

(1) Hva var årsakssammenhengene bak metodens tilblivelse?

(2) For å godta metodens eksistens, må man vise til en tilsvarende hendelse, hvor en tilsvarende metode oppstod.

Vi ser at det er prinsipielt umulig å opprettholde metoden som en helt ensartet prosedyre til å vurdere historieberetninger, uten å tillate unntak. Metoden selv danner jo det unntak den forbyr! Dette viser vi ved hjelp av selvreferanse.

Den historisk-kritiske metode avviser i utgangspunktet alle hendelser uten observerbar årsak og

alle unike engangshendelser. Beretninger om slike hendelser ansees uten videre som uhistoriske. Men teologene som går god for metoden blir lett “mer katolske enn paven”: De blir nemlig mer restriktive enn deres forbilde naturvitenskapen er i forhold til engangshendelser. Naturvitenskapen anerkjenner flere engangshendelser som mangler enhver analogi: Universets opprinnelse (“Big Bang”), livets opprinnelse og pattedyrenes opprinnelse er viktige eksempler.

Darwinistisk åpenbaringsmodell

Den historisk-kritiske metoden er en metode som tjener darwinismens virkelighetsoppfatning, og dette merkes tydelig i den gammeltestamentlige teologi.

Det gammeltestamentlige åpenbaringsbegrep som doseres på de fleste teologiske insitusjoner er darwinistisk i sin natur. I darwinismen forestiller man seg “de primitive stamfedre” som ved “tilfeldige mutasjoner” og “naturlig utvalg” brakte verden videre og frambrakte menneskene som sitt ypperste resultat. I en standard darwinistisk gammeltestamentlig teologi er “de primitive stamfedre” de hedenske mytene i Israels nabo-kulturer (skapelsesmyter, syndflodsmyster m.m.). “Tilfeldige mutasjoner” er de muntlige overleveringsfeil som man antar har skjedd i Israel gjennom generasjonene. “Naturlig utvalg” har et pent faglig navn: “Sitz im Leben”. Menigheten avgjør hvilke tekstvarianter som fungerer i gudstjenestlig bruk, og som derved overlever og gis videre til neste generasjon, som så skal “forbedre” teksten videre ved nye “muterte” tekstvarianter. Når denne darwinistiske prosessen er gått langt nok, kan det polerte resultatet av en eller annen grunn oppfattes som guddommelig autorisert, slik at det kan skrives ned og kanoniseres. Dette skjer når teksten har “satt seg” i den forstand at menigheten avviser alle endringer. Vi ser at Guds autoritet hele veien i denne darwinistiske kanoniseringsprosessen må utøves på menighetens premisser. Det røper noe av den hybris (menneskelige overmot) som darwinismen fører med seg.

I pakt med darwinistisk dogmatikk vil ufullstendi-

ge tekstfunn alltid betraktes som eldre og mer opprinnelige enn de fullstendige tekstfunn. Dersom vi hadde to identiske steintavler eller bokruller med tekst, ville altså den som ble skadet slik at noe av teksten forsvant, med et trylleslag bli “eldst” og “mest autentisk”. Dersom man våger å bruke sunn fornuft til å korrigere slik darwinistisk dogmatikk, innser man at den korteste teksten oftest er yngst. Avskriveren kan ha blitt forstyrret så hans arbeid er blitt avbrutt, eller han kan ha vært forhindret fra å motta hele teksten. At han har vært frekk nok til å føye til helt nye ting etter eget hode er langt mindre sannsynlig enn at han har mistet noe. Hvis han var selvsikker nok til å utvide åpenbaringen etter eget hode, hvorfor behandler han da resten av teksten med slik respekt? Dersom han tør føye sine egne ting til, kan han også omskrive resten av teksten uten skrump. Derfor er det påfallende at alle disse “nyere” langversjoner av bibeltekster er så trofaste mot de “eldre” tekstene når vi ser bort fra “tilføelsene”. Men det er altså slett ikke sikkert at det er de “gamle” kortversjonene av tekstene som er eldst! Det virker som om mange teologiske institusjoner har en helt uansvarlig holdning til datering av tekster: Man synes å feste større lit til datering bygd på intern tekstkritikk enn på datering bygd på ytre fakta fra arkeologi og naturvitenskap.

trygghet og modenhet bør medføre at man tør og kan gå tilbake og vurdere enhver tidligere avlæring på selvstendig grunnlag. Det finnes dessverre mange faglige autoriteter med liten faglig modenhet. Karrierekulturen i mange fag premierer flokkmentalitet (konformisme) framfor faglig modenhet.

n

Sluttkommentarer

En hovedhensikt med denne kontroversielle artikkelen er å så legitim tvil om evolusjonsparadigmet, som strekker sine fangarmer langt inn mot kjernen av mange fagområder. Anerkjente faglige tankebaner innen mange felter bygger på uttalte evolusjonistiske forutsetninger. All utdanning medfører avlæring av forbudte tankebaner. Det ligger i hele vår vestlige intellektuelle kultur at man søker å avlære evolusjonskritiske tanker. Faglig

Referanser

1. Werner Gitt (1989) “Information: The Third Fundamental Quantity”. Siemens Review, Vol. 56.
2. Ernest Nagel & James R. Newman (1958) “Gödel’s Proof”. New York University Press.